

ΜΑΡΙΑ ΔΕ ΚΕΡΟΥΑΡ

ΥΠΟ

JULES SANDEAU.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Α΄.

Ἐξ λεύκαε ἀπὸ τῆς Νάντης, οὐχ! μακρὰν τοῦ Κλισόν, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Σέβρ, κεῖται ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὄρεων ὁ πύργος τοῦ Κερούαρ, ἐκ τῶν ποιητικωτέρων ἐρειπίων τὰ ὅποια καλύπτουσι σήμερον τὸ ἔδαφος τῆς Βρετανίας. Αἱ οἰκίαι, αἵτινες ἔσαν σεσωρευμένοι ἄλλοτε εἰς τοὺς πόδας τοῦ λόφου, καὶ τὰς ὁποίας κατέκλυεν ὁ δημοκρατικὸς στρατὸς μετὰ τὴν μάχην τοῦ Τορφοῦ, δὲν ἀνηγέρθησαν πλέον· μόνος ὁ πύργος ἵσταται ὀρθὸς ὁμοιάζων πολεμιστὴν ὅστις, ἀφοῦ εἶδε πίπτοντας περὶ αὐτοῦ πάντας τοὺς συστρατιῶτάς του, παύει πλέον νὰ μάχεται καὶ περιμένει τὸν θάνατον. Ὁ πύργος αὐτὸς εἶναι μὲν ἀκατοίκητος, ἀλλὰ πρὸ ὀλίγων χρόνων συνέβη ἐκεῖ δράμα συγκινητικὸν καὶ ἀφελέστατον.

Τῷ 1815 ὁ κόμης τοῦ Κερούαρ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ κτῆμα τῶν προγόνων του· ἦτο ἐκ τῶν παλαιῶν πιστῶν, τῶν ὁποίων ὁ τύπος θὰ χαθῇ ἐντὸς τοῦ τάφου τῆς νομιμότητος, ἀνήκων εἰς τὴν γενεάν τῶν ἀνδρείων ἐκείνων, μετὰ τῆς ὁποίας κινδυνεύει νὰ σθεσθῇ ἐν Γαλλίᾳ ἡ ποίησις τῆς ἀφροσύσεως καὶ ἡ θρησκεία τοῦ παρελθόντος. Ἐπὶ κτῆμα δὲ πτωχὸς καὶ μὴ σκερθεὶς καὶ νὰ ζητήσῃ λόγον περὶ τοῦ αἵματος καὶ τῆς κτιστασιότητος του. Λησμονῶν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐλησμονήθη καὶ παρὰ τῶν ἄλλων· διότι ἡ ἱστορία τῶν παλινρθώσεων εἶναι καὶ ἱστορία τῶν μεγάλων ἀχαριστιῶν· ἄλλως καὶ ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τούτου, καθ' ὅσον οὐδὲ στιγμὴν ἐσυλλογίσθη ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ἐνθυμηθῶσιν· εἶχεν εὐγενῆ καρδίαν ἣτις ἠγνόει ἑαυτὴν τε καὶ τὸ μέγεθος τῶν θυσιῶν τῆς, ὅσον καὶ οἱ κύριοι τοὺς ὁποίους εἶχεν ὑπηρετήσῃ. Κρεμάσας μετριοφρόνως ἐπὶ τοῦ προσκεφάλου αὐτοῦ, τὸ βραχιλὸν ξίφος του, ἀφωσιώθη ὅλος εἰς τὴν ἀγάπην τῆς θυγατρὸς του, τοῦ μόνου καὶ ὀψιγενοῦς καρποῦ γάμου, ἀπὸ τὸν ὅποιον οὐδὲν ἠλπιζε πλέον, διότι ἡ σύζυγός του εἶχεν ἀποθάνει κατὰ τὸν τοκετόν.

Ἡ Μαρία δὲ Κερούαρ κῦζησε καὶ ἀνατράφη ἐν τῷ τιμαριωτικῷ ἐκείνῳ πύργῳ ὡς αὐτὸς ἐντὸς γοτθικοῦ ἀγγείου· παιδίον ἔτι οὐσπ διέχεεν εὐθυμίαν εἰς τὸν ζοφερόν οἶκον, νέα δὲ καθωράιζεν αὐτὸν μετὰ σπανίας χάριτος. Δεκαεξαετῆς ἔτι ἦτο τὸ καύχημα καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ εἰς Κλισὸν ὅπου ἐπορεύετο ἵνα ἀκούσῃ τὴν λειτουργίαν τὰς Κυριακάς καὶ ἑορτὰς ὁμιλοῦσιν ἀκόμη περὶ αὐτῆς. Ἦτο ὠρεία, σεβρὰ καὶ ἐν τούτῳ φιλομειδής, ἔχουσα

τὴν ὑπερήφανον ἀξιοπρέπειαν τῶν Κερούαρ, συγκερασμένην καὶ ὑπὸ τῆς ἀνθρωπότητος τῆς νεανικῆς ἡλικίας. Καὶ ἐκ μὲν τῆς μητρὸς εἶχε κληρονομήσει καρδίαν τρυφερὰν καὶ εὐχίσθητον, ἐκ δὲ τοῦ πατρὸς χαρακτηρὰ ῥιψοκίνδυνον καὶ ἱπποτικόν, τὸν ὅποιον εἶχεν ἀναπτύξει ἔτι πλέον ἢ μοναχικὴ ἀνατροφή τῆς. Ἐξ ἐνὸς ὁ πατὴρ τὴν ἔτρεφε μὲ πολεμικὰς διηγήσεις, καὶ ἐξ ἄλλου πάντα τὰ περὶ ἑαυτὴν τῇ ὠμίλουν περὶ τοῦ πολέμου τῆς Βενδεξ, ὅτις ὑπῆρξε γόνιμος παντὸς εἶδους ἡρωϊσμοῦ· ὅθεν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἐκείνῃ τῶν ἐνδόξων ἀναμνήσεων, ἐπὶ τοῦ θερμοῦ εἰσέτι ἐδάφους, ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸν κατοικούμενον ὑπὸ μεγάλων ψυχῶν, ἡ φαντασία τῆς φυσικῶς ἐξήφθη ἐνωρίς, χωρὶς διόλου νὰ πατήσῃ τὴν τετριμμένην ὁδὸν τῆς πραγματικότητος. Τὸν πρόωρον ὅμως αὐτὸν ἐνθουσιασμὸν ἐμετρίαζεν ἡ θαυμασία τῆς ἀγαθότητος· καὶ ὅτε ἦτο ἑφιππος, τὴν κόμην ἔχουσα λυτὴν, ἐξελάμβανες αὐτὴν ὡς νέαν στρατιώτιδα, πλησίον δὲ οὐσαν τοῦ πατρὸς τῆς ἐνόμιζες ἄλλην Ἀντιγόνην. Καὶ ἀληθῶς ὁ πατὴρ τῆς ὑπῆρξε τὸ μεγαλύτερον πάθος τῆς βραχείας ζωῆς τῆς, διότι τὸν ἠγάπα μὲ στοργὴν οὐχὶ κοινὴν, αἱ ἐπιθυμίαι τῆς καρδίας τῆς δὲν ἠσθάνοντο ἄλλην μεγαλητέραν ἀνάγκην· καὶ ὅτε ὁ Κ. δὲ Γρανλιὲ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ τὴν θυγατέρα τοῦ Μαρίαν, αὐτὴ οὐτε εἶχε συλλογισθῇ ὅτι ὑπῆρχεν ἄλλος ἔρως καὶ ἄλλος δεσμός ἀπὸ τοὺς συνδέοντάς αὐτὴν μὲ τὸν πατέρα τῆς.

Ὁ γάμος ὅμως αὐτὸς ἦτο πρὸ πολλοῦ τὸ ὄνειρον τῶν δύο οἰκογενειῶν. Ὁ κόμης δὲ Κερούαρ καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Κ. Γρανλιὲ ἦσαν στρατιωτικοὶ συνάδελφοι· ἐπανελθόντες δὲ συγχρόνως εἰς τοὺς πύργους τῶν, ἀφοῦ ἐπὶ σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ἔτρεζαν τοὺς αὐτοὺς κινδύνους καὶ συνεπολέμησαν ὑπὸ τὴν αὐτὴν σημαίαν, ἐγήρασαν μὲ τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα νὰ ἐνώσωσι τὰ τέκνα τῶν· καὶ ὅτε ὁ Κ. Γρανλιὲ κατέβη πρὸ τοῦ οἴλου του εἰς τὸν τάφον, αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ τελευταία εὐχὴ καὶ ὁ τελευταῖος ἀποχαιρετισμὸς πρὸς τὸν υἱὸν του. Ἡ Μαρία ἦτο ἔτι παιδίον· ὁ δὲ νέος Γρανλιὲ, κύριος τῆς περιουσίας καὶ τῆς τύχης του, ἀνεχώρησεν εἰς περιήγησιν, καὶ ὅτε μετὰ τινα ἔτη ἐπανῆλθεν ἀνὴρ, εἶχε μὲν τὸ ἥθος ψυχρὸν καὶ περισκερμένον, ἀλλὰ καὶ κομψὸν καὶ εὐπρεπὲς ὡς ἀληθοῦς εὐγενοῦς. Ὅτε δὲ εἶδεν ἐκ νέου τὴν Μαρίαν δὲν ἐφάνη ἐκπλαγεὶς διὰ τὴν ὠραιότητα αὐτῆς· καὶ τὴν χάριν· οὐτε ὅτε συνήντησε τὸν Κ. δὲ Κερούαρ ἀνεπόλησε τὰ παρελθόντα· διὸ ἐφαίνετο ὅτι αἱ σχέσεις τῶν θὰ περιορίζοντο εἰς ἀπλὴν ἀνταλλαγὴν φιλοφρονήσεων. Ἡμέραν τινά, εἴτε ἐξ ἔρωτος, εἴτε ἐξ υἱικῆς στοργῆς κινούμενος, εἴτε ἐνδίδων εἰς τὰς ἰδίαις τοῦ ἐμπνεύσεως, εἴτε καὶ νομίζων ὅτι ὑπακούει εἰς τὰς τελευταίας ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς του, ἐζήτησε τὴν Μαρίαν.

Ἐπειδὴ δὲ ἦτο νέος εὐγενὴς τὴν καρδίαν, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν μορφήν, οὐδὲν εἶχε τὸ δυνάμενον νὰ ποτήσῃ φαντασίαν δεκαζαετῇ. Καὶ ὁμοίως ἡ Μαρία ἐροβήθη· δὲν εἶχε μὲν ἀποστροφήν πρὸς τὸν γάμον αὐτόν· ἐξετίμα μάλιστα δεόντως τὰ μεγάλα προτερήματα τοῦ κυρίου Γρανλιέ· ἀλλὰ δὲν ἠσθάνετο ἐαυτὴν ἀκαταμαχητῶς ἐλκυομένην πρὸς αὐτόν. Ἄλλως ἦτο καὶ νεωτάτη. Ὁ δὲ κόμης τοῦ Κερουάρ, ἂν καὶ ἡ συγγένεια αὐτῇ ἐπλήρου τὰς προσφιλεστέρων εὐχὰς του, δὲν εἶχε συνειθίσει ἀκόμη εἰς τὴν ιδέαν, ὅτι τοσοῦτον γρήγορα θὰ περιήρχετο εἰς τὰς ἀγκάλας συζύγου ἢ μόνη παρηγορίᾳ τοῦ γήρατός του. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ περιμείνωσιν τινὰ ἔτη, ἀλλ' αἱ ὑποσχέσεις ἀντηλλάχθησαν καὶ ἔκτοτε οἱ δύο νέοι ἐθεωροῦντο μεμνηστευμένοι. Πλὴν τοῦτο οὐδόλως σχεδὸν μετέβαλε τὴν φύσιν τῶν σχέσεών των. Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ Κ. Γρανλιέ ἐγένετο φιλοφρονέστερος πρὸς τὴν Μαρίαν, ἀλλ' οὔτε τρυφερώτερος οὔτε ἐκφραστικώτερος ἦτο, ὥστε μετὰ ἑξ ἑβδομάδας ἡ νέα δὲ Κερουάρ ἐλησμονήσῃ τὰ πάντα, καὶ ἡ ζωὴ τῆς ταραχθεῖσα ἐπὶ στιγμὴν, ἐπανέλαβε τὴν συνήθη ροπὴν τῆς. Ἰσως δὲν ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀνακαλύψῃ τις ὑπὸ τὴν φαινομένην ψυχρότητα τοῦ σοβαροῦ ἐκείνου νέου δείγματα βέβαια ἀληθοῦς καὶ βαθέως ἔρωτος· ἀλλὰ ἡ καλὴ καὶ ὠραία κόρη τί ἐγνώριζε περὶ ἔρωτος;

Ἡμέραν ὁμοίως τινὰ ἔλαβεν ἀμυδρὰν τινὰ ιδέαν περὶ αὐτοῦ· ἐνῷ διήρχοντο ἑφιπποὶ ἐν τῶν χλοερωτάτων μοναπτιῶν περὶ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ὁ ἵππος τῆς ἀφηνίασε καὶ δυστυχῶς ὁ ποταμὸς ἦτο πλησίον, τὸ ζῶον ἄγριον καὶ ὁ κίνδυνος ἐπικείμενος. Ὁ Γρανλιέ πηδήσας εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ἵππου του κατῴρθησε νὰ δεχθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Μαρίαν, ἀλλ' ἐγένετο κάτωχρος, ἠλλοιώθη τὴν ὄψιν καὶ μόλις ἀνέπνεεν· ἐκείνη δὲ ἰδοῦσα αὐτόν εἰς τοιαύτην κατὰστασιν ἤρχισε νὰ μειδιᾷ.

— Ἄν ἐφρονευόμην πῶς λοιπὸν θὰ ἐγίνετο; ἠρώτησε.

— Θὰ ἐφρονευόμην καὶ ἐγὼ, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ νέος.

Μετὰ ταῦτα ἡ Μαρία ἔμεινε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας σιωπηλὴ καὶ σκεπτικὴ· ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις ἐκείνη ἐσφύεσθη ταχέως, καὶ ἡ σκληρὰ παιδίσκη ἐγέλα ἐνθουμουμένη αὐτήν, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ ζωηρότης ἀντέκειτο εἰς τὰς ἡσύχους καὶ ψυχρὰς συνηθείας τοῦ Κ. Γρανλιέ.

Τὰ πράγματα λοιπὸν εἶχον οὕτω πως, ὅτε δι' ὑποθέσεως ἦλθεν εἰς Νάντην ἡ ἀδελφὴ τοῦ κόμητος. Ὁ ἀδελφός τῆς οὐδέποτε εἶχε συγχωρήσει εἰς αὐτὴν τὸν δυσανάλογον γάμον τῆς, ὅπως τὸν ὠνόμαζε, καὶ πᾶσα ἀδελφικὴ σχέσις μεταξὺ των εἶχε πάψει πρὸ εἰκοσι τοῦλάχιστον ἐτῶν. Μετὰ τὸ 1815 ὁ γέρων

κόμης ἀπέκρουσεν ἐντονώτερον ἢ προτοῦ πᾶσιν συνδιαλλαγὴν μετὰ τοῦ γαμβροῦ του Δεδιβιέ, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν ἐνθερμοτέρων φιλελευθέρων· τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ ἀδυσώπητος αὐστηρότης του ὡς πρὸς τοῦτο, ὥστε ἡ κόρη του ἐντελῶς ἠγνόει ὅτι εἶχεν ἄλλον συγγενὴ ἐκτὸς τοῦ πατρὸς τῆς. Ἡ Κ. Δεδιβιέ, ἥτις ἦτο ἀξιόλογος γυνὴ, ὑπέφερε πολὺν χρόνον ἐνεκὰ τῆς ἀκάμπτου αὐτῆς βρετανικῆς ὑπερηφανείας· ἀλλ' ἐπὶ τέλους παρηγορήθη. Πλὴν ὅτε ἐφθασεν εἰς Νάντην πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ τὸν ὁποῖον ἠγάπα τοσοῦτον ἄλλοτε, πλησίον τῆς στέγης ὑπὸ τὴν ὁποίαν διήλθον τὴν παιδικὴν των ἡλικίαν, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν συγκινουμένην καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ὑγρούς. Ὁ πατήρ αὐτῆς εἶναι ἰσχυρός· διατηρεῖ αἰωνίως τὴν εὐωδίαν τῶν νέων μας χρόνων· εἶναι ὁ δροσερός καὶ ἐναρμόνιος ἀὐτῆς πρῶτος τοῦ βίου, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ τὸν ἀναπνεύσῃ χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ τι τῶν παρελθόντων ἢ μελωδίαν τινὰ τῆς ἀνοιξέως του. Ὅπως δὴποτε ἡ κυρία Δεδιβιέ δὲν ἠθέλησε ν' ἀναχωρήσῃ πρὶν καταβάλλῃ καὶ τελευταίαν προσπάθειαν συμφιλώσεως, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ συνέτεινεν εἰς τοῦτο ἐξαίρετως ἡ ἐπιρροὴ τοῦ μέρους, ἡ συγκίνησις τῶν ἀναμνήσεων καὶ πρὸ πάντων ἡ ἐπέμβασις τῆς ἀνεψίης καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς.

Πρῶτον λοιπὸν τινὰ νέος ξένος ἐλθὼν εἰς τὸν πύργον τοῦ Κερουάρ, ἐπλησίασε μὲ δειλίαν καὶ μὲ ἥθος περίφοβον τὸν κόμητα ὅστις, ἐπειδὴ ὁ νέος ὁμοιάζεν εἰς ἄκρον τὴν μητέρα του, ἠτθάνθη κατ' ἀρχὰς τὴν καρδίαν ταραττομένην. Καὶ τότε μὲν ἐπῆλθε στιγμὴ δισταγμοῦ καὶ σιωπῆς· ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ὁ ξένος ἀνυψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶπε μετὰ συγκινήσεως·

— Εἶμαι ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς σας.

— Τῆς ἀδελφῆς σου! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία, παροῦσα εἰς τὴν συνέντευξιν ταύτην.

— Φίλησε τὴν ἐξαδέλφη σου, ἀπεκρίθη μετὰ σπουδῆς ὁ κόμης Κερουάρ, τοῦ ὁποῖου ἡ καρδία ὅτε ἦτο πολὺ συγκινημένος ὁμοιάζε καὶ στρατιώτου καὶ εὐγενοῦς καρδίαν. Ὁ Ὀκτάβιος ἠσπάσθη μετὰ σεβασμοῦ τὴν χεῖρα τῆς νέας κόρης, πρῶτον τότε μνησθαι τοῦ ὅτι εἶχε θεῖον καὶ ἐξαδέλφον.

— Δὲν θέλω νὰ ἰδῶ τὴν μητέρα σου, προσέθηκεν ὁ Κ. Κερουάρ μὲ φωνὴν ἠλλοιωμένην. Ποῦ εἶναι; Ἐνῷ δὲ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίχθη καὶ ἐφάνη ἡ Κ. Δεδιβιέ. Ὁ ἀδελφός τῆς ἠνοιξε τὰς ἀγκάλας του καὶ ἀμφοτέρωι ἔμειναν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐνηγκαλισμένοι, ἐνῷ οἱ δύο νέοι παρητήρουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀποροῦντες καὶ χαίροντες. Ἡ Κ. Δεδιβιέ καὶ ὁ υἱὸς τῆς διέτριψαν τρεῖς μῆνας εἰς τὸν πύργον. Κατ' ἐκείνον δὲ τὸν χρόνον ὁ Κ. δὲ Γρανλιέ ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ ἡ ἀπουσίᾳ του διήρκεσε πολὺ πλέον ἢ ὅσον εἶχε προη-

διορίσει. Ὁ Ὀκτάβιος ἦτο νέος κάλλιστος, ζωηρός, ἐνθουσιώδης, δεικνύων εἰς ὅλους ὅ,τι εἶχε, τὴν καρδίαν, τὸ πνεῦμά του, κομψός, στωϊκός, ἐπηρμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν, γνωρίζων μὲν ἄριστα τὰ τοῦ κόσμου, καὶ ὁμῶς ἀφελής καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας· εἶχεν ἐν ἐνὶ λόγῳ πάσας τὰς χάριτας τῆς νεότητος. Ὁ κόμης δὲ Κερουάρ βεβηχώς θὰ ἠγάπα αὐτὸν ἂν εἶχεν ἄλλο ὄνομα, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του νὰ συγχωρήσῃ τὸν πατέρα του· διὸ ἐν τῷ διαστήματι τῶν τριῶν μηνῶν καθ' ὅς ἡ ἀδελφὴ του διέτριψεν ἐκεῖ, οὔτε ἐπρόφρε ποτε τὸ ὄνομα τοῦ Δεβιδιέ. Ἀπεῖχεν ὁμῶς ἀπὸ πᾶσαν κατηγορίαν, καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι οἰκογενειακοὶ μῆνες διήλθον ὡς ἡμέρα μαγείας, καθ' ἣν οἱ μὲν δύο γέροντες ἀνεκάλουν τὰς ἀναμνήσεις, τὰ δὲ δύο παιδία ἔλεγον τὰς ἐλπίδας των. Ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ὑπῆρξε σκληρά· ὁ Κ. Κερουάρ καὶ ἡ ἀδελφὴ του ἐνόουν ἀποχωριζόμενοι, ὅτι δὲν θὰ συνητῶντο πλέον εἰς τὴν γῆν. Ὁ ἀποχαιρετισμὸς ἄρα ὑπῆρξεν ὀδυνηρὸς· καὶ ὁμῶς δὲν ἐγνώριζον ὁποίας λύπης καὶ δακρύων ἐγένετο αἷτιος!

Ἀπὸ ἐκείνης τῆς στιγμῆς μεταβολή, ἀνεπιείκτως κατ' ἀρχάς, ἐπῆλθεν εἰς τὴν διάθεσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς νέας δὲ Κερουάρ. Σκεπτικὴ, ἀλλόφρων, ἀργή, σκυθρωπή, παράδοξος, ἀκατανόητος ἐγένετο ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν. Καὶ ἐπρόσεχε μὲν μήπως τὴν ἐννοήσῃ ὁ πατὴρ τῆς, ἀλλ' ἐκρύπτετο ἵνα κλαύσῃ. Ἡ ἐπάνοδος τοῦ Κ. δὲ Γρανλιέ τὴν ἠρέθισε καὶ ἡ παρουσία του τὴν δυσηρέττει. Μόνη ἡ πρὸς τὸν πατέρα στοργὴ τῆς δὲν ἤλαττοῦτο, δι' ἣ καὶ τελευταῖος παρετήρησε τὴν μεταβολὴν τῆς συμπεριφορᾶς τῆς. Ἡ μεγάλη ὠχρότης τῆς θυγατρὸς του, τὴν ὁποίαν κατέτρωγον μυστικαὶ ὀδύναι, διήγειρε τὴν ἀνησυχίαν αὐτοῦ, καὶ οὐχὶ ἀδίκως· διότι ἐντὸς τινῶν μηνῶν ἡ Μαρία εἶχεν ἀπολέσει τὴν λαμπρότητα τῆς νεότητος· τὸ μέτωπόν της εἶχε σκιασθῇ, τὰ χεῖλη της εἶχον στερηθῇ τὸ χρῶμά των καὶ οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ της εἶχον μαρανθῇ. Ὅτε ὁ πατὴρ ἀνησυχῶν ἐξέτασεν αὐτήν, ἡ νέα ἀπεκρίθη ὅτι ἦτο εὐτυχὴς, καὶ ὅτι ἠγνόει ἂν εἶχε συμβῇ μεταβολὴ τις εἰς τὴν ζωὴν της, ἀφοῦ ὁ πατὴρ της τὸν ὁποῖον ἐλάτρευε τὴν ἠγάπα πάντοτε. Οὐδὲν ἦττον ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα τὸ μεῖδιμά της συνώδευσε δάκρυον, καὶ ὁ γέρων ἠσθάνθη ὅτι τὸ τέκνον του ἦτο δυστυχές.

Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁ Κ. δὲ Γρανλιέ ἔδειξεν ἄκραν ἀγαθότητα, καὶ ἂν καὶ ἡ Μαρία ἐνίοτε ἠρεθίζετο δι' αὐτήν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξετίμα τὴν πρὸς αὐτὴν διαγωγὴν του. Πολλάκις ἠθέλησε νὰ ἀνοίξῃ εἰς αὐτὸν τὴν καρδίαν καὶ νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ τὸν πόνον της, ἀλλὰ πάντοτε ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἀναχαιτιζομένην ἀπὸ τὸν φόβον· μήπως προσβάλῃ τὸν εὐγενῆ ἐκείνον νέον, τοῦ ὁποίου οὐδὲν εἶχεν ἀπαθάρ-

βώνει τὴν σοφὴν ἀγάπην, οὔτε ἡ ψυχρὰ σιωπὴ, οὔτε αἱ φαντασιοκοπίαι, οὔτε ἡ ἀγρία μελαγχολία της. Βεβηχώς ὅ,τι δὲν ἐτόλμα νὰ εἴπῃ, ἡ μήτηρ της, ἂν εἶχε, θὰ τὸ ἐνόει· ἀλλ' οἱ ἄνδρες, καὶ ὁμιλῶ καὶ περὶ αὐτῶν τῶν πλέον διορατικῶν καὶ τῶν πλέον ἐπιτηδείων, δὲν καταλαμβάνουσι τί τρέχει εἰς τὰς νέας καρδίας· διὰ τοῦτο ὁ Κ. δὲ Κερουάρ, μετὰ μεγάλας προσπαθείας ἐνόμισεν ὅτι κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ, ὅτι θὰ ἦτο φρόνιμον νὰ μὴ ἀργοπορήσῃ πλέον ὁ γάμος, ὅστις εἶχεν ἀργοπορήσει ὑπὲρ τὸ δέον. Εἰς τοῦτο ὁ Κ. Γρανλιέ ἀπήντησεν ἡσύχως ὅτι ἦτο ἔτοιμος, καὶ ὅτι ἦτο ἡ προσφιλεστέραι ἐπιθυμία του.

Ὅτε δὲ ὁ γέρων ἐζήτησε τὴν συγκοτάθεσιν της, ἡ νέα παρετήρησεν ὡς πάντοτε ὅτι ἦτο εὐτυχὴς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμία βία, ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ περιμείνωσιν ἀκόμη ἔτη τινὰ καὶ ὅτι τέλος πάντων αὐτὴ δὲν ἦτο τόσον βικστική. Ἐλεγε δὲ ὅλα ταῦτα μὲ φωνὴν θωπευτικὴν, μὲ βλέμμα ἱκετευτικόν, μὲ τοὺς βραχίονας περὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ πατρὸς της καὶ μὲ διαφόρους τρυφερὰς ἐπιπλήξεις καὶ μὲ παράπονα σχεδὸν ἐρωτικά.

— Μήπως ἐθρύνθης πλέον τὴν κόρην σου; ἡ παρουσία μου σὲ πειράζει; τόσον βιάζεσαι νὰ μοιράσῃς τὴν καρδίαν καὶ τὴν ἀγάπην μου; εἰμι λοιπὸν τόσον μέγα βάρος διὰ σέ; μήπως εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν ἀγαπᾷς τὴν κόρην σου;

Προσέθετε δὲ καὶ μυρίας ἄλλας τοιαύτας θωπείας κόρης, μὴ ἀγαπᾷς τὸν ἄνδρα τὸν ὁποῖον θέλεις νὰ τῇ δώσῃ ὁ πατὴρ.

Ὁ κύριος λοιπὸν δὲ Κερουάρ δὲν ἐπέμενεν, ἀλλ' ἔφερε τὴν ἀρνητικὴν ταύτην ἀπάντησιν εἰς τὸν Κ. Γρανλιέ, ὅστις ἄνευ τῆς παραμικροτέρας συγκινήσεως ἐπανελάβε μὲ βρετανικὴν ἀτραξίαν, ὅτι ἦτο ἔτοιμος καὶ ὅτι δὲν εἶχεν ἐνθερμοτέραν ἐπιθυμίαν.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Κ. Δεβιδιέ ἡ Μαρία συχνὰ ὁμιλεῖ περὶ αὐτοῦ μετὰ τοῦ πατρὸς της, ἐνίοτε δὲ ἀνέφερε καὶ τὸν Ὀκτάβιον· ἀλλὰ μετὰ τινὰ χρόνον αἱ ἀντιπάθειαι τοῦ Κ. δὲ Κερουάρ, ἐπὶ μικρὸν καταπραϋνθεῖσαι, ἐξηγέρθησαν ζωηρότεραι ἢ πρότερον. Ἡ ἀντιπολίτευσις τῶν φιλελευθέρων ἐγίνετο ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ τρομερωτέρα καὶ ἀπειλητικωτέρα· εἰς ὅλας τὰς ἐναντίον τοῦ θρόνου προσβολὰς ὁ Κ. Δεβιδιέ ἐφαίνετο πρῶτος, καὶ τὰ πρακτικὰ τῆς βουλῆς παρώργιζον εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὸν κόμητα δὲ Κερουάρ, ὥστε ἡ Μαρία ἀπεφάσισε νὰ ἀναγινώσκῃ κρυφίως τὴν ἐφημερίδα πρὶν τὴν δώσῃ εἰς τὸν πατέρα της, διὰ νὰ τὴν ἐξαφάνιζῃ ὅσάκις ἡ συνεδρίασις ἦτο ὑπὲρ τὸ δέον ταραχώδης καὶ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ της ἐφαίνετο συχνότερον τοῦ δέοντος. Εὐκόλως μαντεύει τις πόσας ἀνοήτους ὁμιλίας καὶ πόσους σολοικισμοὺς θὰ κατέπιεν ἡ ταλαίπωρος κόρη δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου· ἀλλ' αἱ με-

γάλαϊ ἀφοσιώσεις εἶναι αἱ διασκεδάσεις τοῦ ἔρωτος· δυστυχῶς ὅμως ἡ ἐφημερίς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξαφανίζετο καθ' ἐκάστην, καὶ ὁ κόμης ὅστις ἀνέκαθεν ἐθεώρει τὸν πύργον τοῦ ὡς ἓνα τῶν ἀγνοτέρων θυσιαστηρίων τῆς μοναρχίας, κατήντησε νὰ μὴ δύναται νὰ συγχωρήσῃ ἑαυτὸν, ὅτι ἐδέχθη ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ Κερουάρ τὸν υἱὸν ἑνὸς τῶν μανιωδεστέρων ἐχθρῶν τῆς βασιλείας.

— Πλὴν, πάτερ μου, ἔλεγεν ἐνίοτε ἡ Μαρία μετὰ τὴν γλυκυτέραν φωνὴν της, δὲν φοβεῖσαι μήπως ἦται ἀδίκος πρὸς τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς σου;

— Μὰ τὴν διάβολον! ἀνέκραζεν ὁ γέρων κόμης, ὅστις ἠγάπα τοὺς ὄρκους ὡς Ἐρρίκος ὁ Δ', ἀδίκος δὲ αὐτὸν τὸν νέον λύκον!..

— Μὲ φαίνεται, πάτερ μου, ἔσπευδε νὰ προσθέσῃ ἡ Μαρία στηριζομένη χαριέντως ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ γέροντος, μὲ φαίνεται ὅτι σὺ εἶσαι ὁ λύκος, καὶ ὁ ἐξαδελφός μου εἶναι μᾶλλον τὸ ἀρνίον τὸ δροσιζόμενον εἰς καθαρὰν πηγὴν.

Ὁ γέρων ὅμως Κερουάρ δὲν ὑπέφερεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τούτου οὔτε συζήτησιν, οὔτε ἀστεϊσμόν, καὶ ἡ θυγάτηρ του, ἡ τις ἐδελέαζεν αὐτὸν κατὰ πάντα τὰ λοιπὰ, κατὰ τοῦτο ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ τὸν ἐκκιμπεν. Εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐξηγριώνετο ὡσάκις ἐγίνετο περὶ τούτου λόγος, καὶ τοιαύτας ὑπερβολὰς ἔλεγεν, ὥστε ἂν δὲν ἤρχοντο τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Μαρίας, βεβαίως θὰ ἤρχετο μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη της.

— Οἱ Δεβιδιέ! ἀνέκραζε ζαρόνων τὴν ἐφημερίδα καὶ ῥίπτων αὐτὴν μετ' ὀργῆν, οἱ Δεβιδιέ!.. Δὲν τοὺς γνωρίζεις!.. εἶναι οἰκογένεια ληστῶν, συμμορία λύκων, γενεὰ βασιλοκτόνων... Ὁ πατὴρ αὐτῶν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συντακτικὴν συνέλευσιν· ἐψήφισε τὸν θάνατον τοῦ Λοδοβίκου ΙΔ'. Καὶ μήπως αὐτὸς ὁ Δεβιδιέ, ὁ γαμβρός μου, καταγίνεται εἰς ἄλλο τόρα παρὰ εἰς τὸ νὰ ἀκονίζῃ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου; Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι κυνηγοῦν κατὰ παράδοσιν· ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν πρέπει νὰ ἔχουν μιαν κεφαλὴν βασιλέως. Στοιχηματίζω ὅτι εὗρεθῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἓνας Δεβιδιέ διὰ νὰ ψηφίσῃ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Καρόλου. Οἱ Δεβιδιέ θὰ κατκατρέψουν τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας.

— Πλὴν ὁ Ὀκτάβιος, πάτερ μου...

— Εἶναι λύκος, ὅστις θὰ πῇ τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον χύνει ὁ πατὴρ του.

— Ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς σου!..

— Διάβολε! δὲν εἶναι πλέον ἀδελφὴ μου. Εἴκοσι ἔτη παρῆλθον ἀφ' οὗτου ἠρνήθη τοὺς Κερουάρ, καὶ χάρις τῷ Θεῷ! οἱ Κερουάρ τὸ ἀνταπέδοσαν.

— Νέος τόσον γλυκὺς, πάτερ μου, ὅστις σὲ ἠγάπα τόσο!

— ἔχει τὰ ἄγρια μάτια, τὸ βλέμμα τοῦ πατρὸς του.

— Μάτια γαλανὰ ὡς ὁ οὐρανός!

— Τὸν παρατήρησα καλὰ καὶ ἀνεκάλυψα ὅτι ἔχει ἀγρίας ὀρέξεις, αἰσθήματα αἰμοδύρα!

— Ὁ Ὀκτάβιος! ὁ καλὸς ἐκεῖνος νέος!..

— Εἶναι ἄλλος Μαράτος· θὰ τὸν ἰδῇς μίαν ἡμέραν ἐξακολουθοῦντα τὸ ἔργον τῶν Δεβιδιέ εἰς τὴν βουλὴν. Μὰ τὸν Θεόν! ἂν ἐμβῇ ὁ Κάρολος Ι' εἰς τὴν βουλὴν, μετὰ τὴν μάστιγα εἰς τὰς χεῖρας θὰ διώξῃ ὅλους αὐτοὺς τοὺς φλυαροὺς, τοὺς ληστὰς ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν!... Ὁ Λοδοβίκος ΙΔ' ἐφέρετο μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἐπειδὴ δὲ ὅλα ὅσα ἔλεγεν ἡ Μαρία συνετέλουν εἰς τὸ νὰ ἐρεθίζωσι τὸν γέροντα, ἡ ταλαίπωρος κόρη ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ κύψῃ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ κλαίῃ σιωπῶσα.

Οἱ φόβοι τοῦ κόμητος δὲ Κερουάρ, ἂν καὶ ὑπερβολικοὶ, δὲν ἦσαν ὅμως τόσοι παράλογοι ὅσον ἡδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ. Ἡμέραν τινὰ τρομερὸς θόρυβος ἠκούσθη· ἡ γῆ τῆς Βανδέας ἀνεσκίρτησε, τὰ δάση ἀντήχησαν ὑπὸ ἀπαισιῶν κρότων, τὰ σκωριασμένα ξίφη ἐταράχθησαν ἐντὸς τῶν θηκῶν. Ὁ δὲ Κερουάρ ἔσπασε τὸ ἰδιόκον του, διότι δὲν εἶχε πλέον αἷμα νὰ προσφέρῃ. Ἄλλως τε, ὅπως εἶχον συμβῇ τὰ πράγματα, ἐνόησεν εὐθύς ὅτι ἡ πάλῃ ἦτο ἄφρων, ἡ ἀντίστασις ματαία, ἡ ἐπιτυχία ἀδύνατος. Οὐδόλως ἀνεμίχθη εἰς τὰ γενόμενα τότε, ἐπέταξε σιωπὴν εἰς τὸ ὑπολειπόμενον αἷμά του τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει νὰ χύσῃ, καὶ περιοριζόμενος εἰς τὴν θλίψιν του παρεπονέθη μόνον εἰς τὸν Θεόν, ὅτι τὸν ἀφῆκε νὰ ζήσῃ ὅπως ἴδῃ τοιαύτην τρομερὰν δυστυχίαν. Ὅλος ὁ χυμὸς, ὅλη ἡ ζωηρότης ἥτις τῷ ἔμεινεν ἀπεξηράνθη, ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς κλάδους ἐκριζωθέντος δένδρου. Δὲν εἶχε παρέλθει μίαν ἡμέραν, οὔτε μία ὥρα μετὰ τὴν ὀλεθρίαν εἰδήσιν, καὶ ὅλα τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας του κατέπεσαν καὶ ἐπεσάρουν τὴν λευκὴν κεφαλὴν του. Παρεδόθη εἰς ζοφερὰν μελαγχολίαν ἀπὸ τῆς ὁποίας οὐδὲν ἡδύνατο νὰ τὸν ἀποσπάσῃ οὐδ' αὐταὶ αἱ περιποιήσεις τῆς θυγατρὸς του, ἥτις ἐφαίνετο λησμονήσασα τὰς ἰδίας φροντίδας ὅπως παρηγορήσῃ τὴν εὐγενῆ θλίψιν τοῦ πατρὸς της· ὥστε καὶ αὐτὴ ἐπὶ τέλους μὴ ἐπιτυχοῦσα ἐβουβίσθη εἰς τὰς πρώτας θλιβεράς σκέψεις.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Κ. δὲ Γρανλιέ, ὅστις ὑπὸ φαινομένην ψυχρότητα ἐκρυπτε διαθέσεις πολεμικὰς, ἔτρεχεν ἀπὸ πύργου εἰς πύργον, σπουδάζων τὰ πνεύματα, ἐνθαρρύνων τοὺς ἀδυνάτους, συμφωνῶν μετὰ τοὺς ἰσχυροὺς, ἐκθέτων πανταχοῦ τὸ ὄνομα καὶ τὸν ἑαυτὸν του, θέτων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν πεποιθήσεών του τὴν ζέσιν τῆς νεότητος καὶ τὴν δραστηριότητα τῆς ψυχῆς του. Ἦρχετο μόνον

εἰς Κερουάρ διὰ τὰ φέρει τὰς ἐξωτερικὰς εἰδήσεις· ἡ δὲ Μαρία ἐφαίνετο ἀδιαφοροῦσα διὰ πάντα, καὶ ἐμειδία περίλυπος διὰ τὰς ἱπποτικὰς αὐτὰς ἀκρισίαις.

Ἐν τούτῳ ἀσθένεια ἄγνωστος ἔτηκε τὴν νέαν, ἀσθένεια ἣτις πρὸ τινων μηνῶν ἐπροχώρει ταχύτατα. Ἐσπέρων τινὰ τοῦ φθινοπώρου ὁ κόμης καθήμενος πλησίον τῆς ἐστίας παρετήρει μὲ τὸ πῶς τοῦ λύχνου τὴν κάρην τοῦ, ἣτις διακόψασα ἀνεπισυλήτως τὸ ἐργόχειρόν της εἶχε παραδοθῇ εἰς ὀδυνηρὰς σκέψεις. Ἀπορῶν δὲ εἶδε πόσον ὠχρὸν καὶ ἱσχνὸν εἶχε γίναι τὸ πρόσωπόν της καὶ ὅτι δάκρυα σιωπηλὰ καὶ ἡσυχὰ ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν της. Ἐγερθεὶς δὲ καὶ ἐναγκαλισθεὶς τὴν ξαυθὴν κεφαλὴν τῆς νέας τὴν ἐσφιγξεν ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ καὶ ἀνέκραξεν·

— Ἰποφέρεις, κλαίεις, τί ἔχεις;

Ἡ Μαρία ἐξύπνησεν ὡς ἀπὸ ὄνειρου, καὶ ἠθέλησε νὰ σφουγγίσῃ τὰ δάκρυά της· ἀλλ' ὁ γέρον τὴν ἐμπόδισε, καὶ κρατῶν αὐτὴν πάντοτε ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ εἶπε·

— Κλαῦσε καὶ εἰπέ με ποῖα εἶναι ἡ πηγὴ τῶν δακρύων σου· ὁποῖα καὶ ἂν εἶναι θὰ τὴν ξηράνω, προσέθηκε κατὰφιλῶν τὸ μέτωπον τῆς προσφιλοῦς Ὀρηνούσης.

Καὶ ἡ Μαρία ὁλολύζουσα ἀπεκρίθη·

— ὦ πάτερ μου, ἂν τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖον μὲ θανατώνει πρόκειται νὰ προξενήσῃ θλίψιν εἰς τὴν καρδίαν σου, προτιμῶ ν' ἀποθάνω ἢ νὰ σὲ τὸ ἐκμυστηρευθῶ.

— Εἶναι ἀδύνατον, τέκνον μου, εἶπεν ἐκεῖνος, νὰ μὴ μεγάλυνῃς τὴν σπουδαιότητα τῶν ἐκμυστηρευσέων σου. Ἄνοιξέ με τὴν καρδίαν σου, τὴν ὁποῖαν ποτὲ δὲν ἔπρεπε νὰ κλείσῃς εἰς ἐμέ. Δὲν ἔχεις ἀνάγκην συγχωρήσεως· ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχες, τίποτε δὲν εἶναι τὸ ὁποῖον νὰ μὴ συγχωρῇ ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου.

Ἡ φωνὴ τοῦ κόμης, τρυφερὰ καὶ αὐστηρὰ, παρεκάλεε καὶ ἐν ταύτῳ προτόττατε.

Διὸ ἡ Μαρία ἀποσυρθεῖσα ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς της ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν τοῦ καὶ εἶπε·

— Πάτερ μου, τὸ ἀπικτεῖς;... Λοιπὸν, σὲ λέγω ὅτι δὲν ἀγαπῶ τὸν Κ. δὲ Γρανλιέ. Ὅτε σὲ ἀφῆκα νὰ τῷ δώσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου, ἐπίστευα ὅτι θὰ τὸν ἀγαπήσω· τότε μὲ ἐφαίνετο εὐκολον, ἐνόμιζα ὅτι αἱ κλίσεις μου δὲν ἦτον δυνατὸν ν' ἀντισταθοῦν εἰς τὰς ἐπιθυμίας σου. Συγχώρησόν με, ἠπατήθην· ἐπροσπάθησα πολὺ, παρεκάλεσα πολὺν καὶ τὴν καρδίαν μου, τὴν ἐβασάνισα, ὑπέφερα πολὺ, ἐπερίμενα, πλὴν ὅλα εἰς μάτην· καὶ ἀλλοίμονον! αἰσθάνομαι ὅτι πρέπει νὰ παύσω πλέον τὰς προσπαθείας μου. Καὶ ὅμως ὁ καιρὸς τοῦ γάμου πλησιάζει καὶ διὰ τοῦτο, πάτερ μου, ἡ κόρη σου κατατῆκεται.

Ὁ Κ. δὲ Κερουάρ ἐσιώπα, τὸ μέτωπον ἔχων κεκα-

λυμένον διὰ ζοφερῶν νεφελῶν. Ἐπὶ τέλους ἠρώτησε μὲ φωνὴν ἀργὴν καὶ σοβαράν·

— Κόρη μου, εἶσαι βεβαία ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾷς;

— Ναί, ναί, πάτερ μου!... βεβαιότατη.

— Εἶσαι βεβαία ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορέσῃς νὰ τὸν ἀγαπήσῃς; Ὁ γάμος αὐτὸς εἶναι ἐνκντίον τῶν διαθέσεων καὶ τῶν αἰσθημάτων σου; Αὐτὸς εἶναι ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας τῆς κόρης μου;

— Ναί, πάτερ μου, ἐψιθύρισεν ἡ νέα.

Μετά τινὰ δὲ σιωπὴν, μακροτέραν τῆς πρώτης, ὁ κόμης δὲ Κερουάρ ἐγερθεὶς εἶπε·

— Κόρη μου, χάριν τῆς εὐτυχίας σου θὰ κάμω ὅ,τι δὲν θὰ ἔκαμνα ποτὲ διὰ ν' ἀποφύγω τὸν θάνατον κατὰ τὰς ἡμέρας ὅτε ἠγάπων τὴν ζωὴν, τὰς ὠραιοτέρας ἡμέρας τῆς νεότητός μου. Ἄς μὲ συγχωρήσουν οἱ Κερουάρ διότι ἀμαρτάνω οὕτω εἰς τὴν ἀρχαίαν τιμιότητά των! Χάριν σοῦ, κόρη μου, θὰ ζητήσω νὰ μὲ ἐπιστρέψῃ ἄνθρωπος εὐγενὴς τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον σὺ καὶ ἐγὼ τῷ ἐδόξαμεν ἐλευθέρως.

— ὦ πάτερ μου! ἀνέκραξεν ἡ νέα, ἂν νομίζῃς ὅτι ἡ τιμὴ μας συνδέεται τόσον μὲ αὐτὸ, ἄφες νὰ γίνῃ ἡ θυσία.

Ὁ Κ. δὲ Κερουάρ ἀπεσφόρη μετὰ γλυκύτητος ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς θυγατρὸς τοῦ καὶ ἠτοιμάσθη νὰ γράψῃ εἰς τὸν Γρανλιέ. Ἡ δὲ Μαρία δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ τὸ αἶσθημα τῆς χαρᾶς καὶ ἀπελευθερώσεως τὸ ὁποῖον ἠσθάνθη· ναὶ μὲν εἶπε μόνον τὸ ἥμισυ τοῦ μυστικοῦ της, ἀλλ' εἰς τὸ ἕξῃς ἦτο ἐλευθέρως, τὸ μέλλον τῇ ἀνήκεν. Ὁ δὲ Κ. Κερουάρ καθήσας ἐμπροσθεν τραπέζης ἔλαβε μὲ τρέμουσαν χεῖρα τὴν γραφίδα τοῦ καὶ εἶπε μὲ φωνὴν πνιγερὰν·

— Ἦτο τὸ τελευταῖον ὄνειρόν μου, ἡ τελευταία μου ἐλπίς. Ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον, καὶ τοῦτο, κόρη μου, θὰ συμβῇ γρήγορα, μὴ λητμονήσῃς πόσον σὲ ἠγάπα ὁ πατήρ σου· ἐνθυμοῦ ὅτι μὲ ἦτο προσφιλεστέρα καὶ τῆς τιμῆς μου, καὶ ὅτι ὑπήκουσα μᾶλλον εἰς τὴν φωνὴν τῆς θλίψεώς σου παρὰ εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς μου.

Τὰς προσφιλεῖς ταύτας λέξεις ἀκούσασα ἡ νέα Μαρία, ἠσθάνθη πάλιν ἑαυτὴν καταταρασσομένην καὶ ἀνέκραξεν.

— Ἄφες με ν' ἀποθάνω!

Ὁ γέρον τὴν ἀπέκρουσε μὲ καλὸσύνην· ἀλλ' ἐνῶ ἤρχιζε νὰ γράψῃ, τὸ βᾶδισμα ἵππου ἠκούσθη σταματῆσαν ἐνώπιον τοῦ πύργου, καὶ σχεδὸν εὐθὺς ὁ Κ. δὲ Γρανλιέ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἦτο δὲ ὠχρὸς καὶ πολὺ σοβαρώτερος τοῦ συνήθους.

(Ἐπεται συνέχεια.)